

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Expectatione frustratus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

GARRULITAS CAP. XVII.

Sed pro garrulæ potius loquacitatis hieroglyphico posita est: quod & in rudis plebeculæ ore quod-
 stidie verfaturn, garrulos Pica cognomento vocitantis: ea enim & loquacitate plurima, & assidua
 vocum mutatione insignis est: utpote quæ diebus fere singulis diversam emittit vocem. Cujus qui-
 dem garrulitatis ergo Baccho dedicatur, ut Plutarchus affirmat: dicacitate enim plurimum ebrui va-
 lent, & Arcanum demens detegit ebrietas, atque, ut apud Horatium est,

Fecundi calices quem non fecere disertum?

Sedenim super hoc plurima apud Platonem in Legibus, ubi nullum tormentum ad vietatem elicien-
 dam, vino efficacius adhiberi posse differit. Mira sunt, quæ de Pica Plutarchus reiert, quæ alioqui lo-
 quacissima, auditis Romæ buccinatoribus obstupescita siluerit euestigio, tantoq; ita silentio dies a-
 liquot meditata, repente, quasi expergesceta omnem cum buccinarum sonum, harmoniam, & nume-
 ros summa omnium admiratione reddiderit. In portentis quoq; Pica sermonis significationem ha-
 bet, ut ea, quæ Ezelino in Feltrinos moventi facta obviam, & in ejus humeros delapsa, indicium fuit,
 populum cui plurimum in loquendo studium, ad ejus autoritatem se nullo negotio collaturum:
 pauloque post, anteaquam mœnibus appropinquaret, affuerunt ab ea urbe legati, qui se duci dede-
 runt, pacataq; ad ejus arbitrium omnia nunciarent. Nonnulli vero scribunt, hujusmodi Picam mili-
 tari signo infedisse, quam manu captam, & in augurii omen acceptam, Tyrannus ipse expeditioni-
 bus omnibus serio contulerit.

SIMULATIO. CAP. XVIII.

Est & mendaciæ sive simulationis hieroglyphicum Pica: utpote, quæ anteriore parte candida sit,
 posteriore autem nigricet, amicum scilicet purum atq; syncerum affatu primo simulet, mox vel
 decipiat, vel eludat. De his Pythagora dictum ajunt, τὸν μελανέρον μὴ γίνεσθαι, minime gustandum ex
 eis, quibus est nigra cauda: non admittendos in amicitiam homines simulatores, & dissimulatores hy-
 pocritas. Quod vero facit ad mendacium, Tryphon Grammaticus ait, τὸ ψεῦδος ἐν τοῖς ἐξοτάτοις
 μολαίνεσθαι, mendacium quippe in extrema parte nigrescere.

DE LARO. CAP. XIX.

Et quoniam à Muscis elegantibusque volucris in clamoras incidimus & importunas, Larum
 quoque nescio quid obstrpentem audiamus.

EXPECTATIONE FRUSTRATUS. CAP. XX.

Hominem, de quo magna aliqua fuerit expectatio, quam tamen ignaviter sit frustratus, ostende-
 re si vellent, Larum figurabat: illa siquidem clamore arguto admodum cum parturit vocifere-
 tur, partusq; edit plumosos utiq; ac apprine pennatos, cæterum carne admodum exigua. Sunt qui
 hanc avem eandem cum Cephho esse putent, proverbio decepti quod circumfertur, λαγός κέπφος,
 rus, & mos.
 Sedenim diversam esse Larum alitem à Cephho, inde mihi suspicio est: quod Laro longe aliud est
 ingenium, quam Cephho sit. Cephphus enim ad cibum tenuia quæque sectatur, ut etiam marina sit
 spuma contentus, Larus vero inter voracissimas numeratur, omnivorumq; animal esse fertur, unde
 fit à veteribus Herculi dicitur, quem helluonem maximum fuisse prædicant. Neque temere Aristoteli
 phanes, Nebulis, Cleonem republ. omnem devorantem, Larum vocarit. Præterea Hesychius Hie-
 rosolymitanus, Larum ait esse avem, quæ tam in mari quam in terra versetur, & utriusq; partis cibo
 quem plurimum & undecumq; perquisitum devoret, enutriatur; perq; eam, priorum mensis Leviti-
 co prohibitam, eos à Theologis accipi, qui circumcisionem simul venerantur, & baptismum minus
 aspernabantur: de quo Paulus, ipso divinarum institutionum primordio restitit in faciem Petro, li-
 cet ipse Timotheum, utpote uno ex parentibus Judæo genitum, circumcidisset. Eos demum homi-
 nes alitis hujus hieroglyphico indicare posse manifestum, qui vitam suæ libidinis arbitrio degendâ
 instituerent, modo Judæorum rigorem in Divinis literis aestimantes, modo in iis tantum, quæ ad volu-
 ptatem suam faciunt, excusso legis jugo, omnia sibi licentius permittentes, Christianumq; dogma in

De Lari vocabulo.

tantum sectantes quod de summi Dei clementia, plus quam audere debeant, sibi pollicentur: mox perfractis utriusque agonis carceribus, effusissimo cursu in Mahumetanam, aut si quid hoc pertinet, cum adolescens adhuc essem, Luciani opusculum. De iis qui mercede conducti aliena quadra degunt, ut ea ferebat atas, Latinum feci. In eo locus est, ὅτι χείρη τῆ ἀγροῦ, εἰς ἡλεις, καὶ ἴππερ ὁ λάρεσλον ἀβλαχάνων τὸ δέλεαρ. Illud, καὶ μάπερ ὁ λάρεσ, veluti Gavia feceram, secutus Gazam, qui Laron Gaviam reddit ex Eucherio, qui ubi de Laro mentio est in Pentateucho, eum Gaviam esse dicit. Et in reliqui vulgatis Luciani codicibus, in quibus λάρεσ habetur, decepti, modo Gaviam, modo Mergum traduxere. Ita & ego, cum alia non extaret lectio, quam prae manibus habebam profitebar: sed posteaquam Romae in vetustum Palatinae Bibliothecae codicem incidi, reperi loco hoc, καὶ ἴππερ ὁ λάρεσ, lectione longe castiore scriptum esse. Piscis hic est edacissimus, quem Lupum Latini vocant, De pisce autem & hami esca eo Luciani loco agitur, non de alitibus. Sed ut ad Larum revertamur, versus Homeri est τῷ ἐν τῆς ὀδυσεείας,

Σεύατ' ἐπειτ' ὅτι κῦμα λάρεσ ὄρνιθι εἰοικώς

ubi Mercurii ornatus omnis scribitur: quem locum Maro Aeneid. quarto totum sibi desumpsit. Ubi vero de mutatione in hanc alitem agendum est, ita eloquitur:

Hic toto preceps se corpore in undas
Misti, avi similis quae circum litton, circum
Piscos scopulos humilis volat, aequora iuxta.

Hic Servius: Incongruum, inquit, heroico credidit carmini, si mergum diceret, ut alibi Ciconiam periphrafin posuit:

Candida venit avis longis invisit colubris.

DE CEPPHO. CAP. XXI.

Sed quoniam & Cephhus ipse suam habet significationem, quem is in hieroglyphicis locutus neat, videamus.

FATUUS. CAP. XXII.

Ab Erasmo Chil. 2. cen. 2. pro. 33.

Georg. lib. 1.

Cephhus ubique hieroglyphicum est fatuitatis & stuporis, quo animal id egregie laborat. Ferunt enim ei spuma marina vicitare, cuius rei non ignari piscatores, spumas e littore collectas eminus projectant, ita volucres ad escam allecantes: mox cominus, inde etiam manu porrigentes, facillimo eas negotio capiunt. Theodorus hanc Fulicam interpretari videtur, ea, ut arbitror, ratione adductus, quod Arati carmina quaedam Virgilius ad verbum fere in Georgicis expresserit, atque ubi ille κέπφον, hic Fulicam posuerit, Arati carmina ita habent:

Καὶ πτότε καὶ κέπφοι, ὅπότε εὐδοιοι πετέωνται, Πολλὰ κιδ' ἀγροῦ ἀδες νῆοσαι, ἢ ἐν ἀλί δέιναι
Ἄντια μελλόντων ἀνέμων εἰλιδα Φέρονται Δίηται χερσαία ἰνδοσανται πτερόροσσι,

Virgilius ita reddidit:

Cum medio celeres volitant ex aquore Mergi, In sicco ludunt Fulicae.
Clamoremg, ferunt ad littora, cumq, marina

Proverbiu.

quod vero una jungantur λάρεσ & κέπφον in adagiis, geminatum esse opprobrium dixerim, ut, ἄπυ καυδεξ, apud Terentium: & quod ad Mergum & Fulicam nostros facit, scortatores, nebulones, & alia huiusmodi apud Horatium.

DE CRYPHE. CAP. XXIII.

Exigere videtur rerum series, ut qui ab olore Phœbea exorsus fumus, Gryphes identidem Apolloneos subjungamus: tamen quid hi sibi velent, nunquam compererim apud Aegyptiorum hieroglyphicorum interpretes. Aegyptium tamen esse commentum Bembæ ostendit tabula, in qua Gryphes multis variisq; formis cælati, & ea etiam quam fabulantur effigie conspiciuntur; passimq; in terra Græcia, & Italia universa, quaque Romanum olim Imperium extendebatur, in mystica huius Philosophiæ usum figurari.

APOL